

Vesela zmag in sto hvaležnih src,
Ki naji so slavila, o tedaj
Inako se mi dela ob besedah,
Ki sodijo o tebi zlò, prezlò.

Kacijanar.

Kar si doslej povedal, ni mi novo.

(Prestane.)

Dà, časi, ki so bili in ne bodo
Nikdar na svetu več, nikdar morda . . .
Teh časov se spominjam tudi jaz.

Török.

Le čuj, in zdaj se govori o tebi,
Da si odpadnik in izdajnik doma.
Ogorčen je ves narod v Zagrebu
In s strahom šepeta o kazni božji,
Ki s tabo nas zadene v turški vojski.
Odpusti mi, prijatelj! Govorim
Le to, kar čujemo zdaj dan za dnem,
In ne verjamem ljudstvu, ker ne morem.

Kacijanar.

Novejša mi je pač pripoved tá,
Povsem nenadna vendar tudi ne.
Da je resnično vse, kar govori
Preprosti narod, davno že bi svet
Razpal, in s tira bi krenile zvezde.
In tá je móž slabost bila v vseh časih,
Da ljudski glas se zdi jim glas božanski.

Török.

Jaz ne verjamem. Dél sem, da ne morem.
A vendar, dragi vitez, smem prositi,
Da mi resnico golo sam poveš.
Kako bi sodil narod brez povoda,
Brez vsega? Tudi to ni možno, Ivan.

Kacijanar.

Jaz storil sem, kar moral sem storiti.
Pred Bogom samim pak sem odgovoren.

Török.

O ne tako! Tvoj govor trd je zame.
Vso vero si izgubil v svet mendà.
A še imaš prijateljev odkritih.
Kaj mene moglo bi privesti sem,
Kot stara le ljubezen še do tebe
In skrb zaté. Veruješ li mi, brat?

Kacijanar.

Ljubezen? Hm. Mogoče. Ali kaka?
In zdaj še le? Nekámo pozna je.
Ko bil je sklenjen mir, ostal sem sam.
Takrát mendà zaspala je ljubezen,
Ker se je utrudila prej čez moč.
Dejanja hočem. Kaj mi prazna čustva!
Le jednega prijatelja imam,
Ki mi je zvest še danes, kakor nékdaj.

Novo hrv

Török.

In to je Ivan Zrinjski. Vidiš, vem.
Udaril me je močno govor tvoj,
Morda na vek razpotil s tega grada.
A kar sem nameraval, to poveni.

Prvaško narodno gledališče. (Po fotografiji Mosingera in Breyera.)

Kralj Ferdinand je včel Jurišiču
 Poveljniku, da naj v dolžnost si smatra,
 Ujeti ali odmekniti tebe,
 Vojake tvoje in somišljenike.
 Visi nad tabo torej meč na niti.

Povem še dalje, da sta Zrinjska — dva,
 Dva, Nikolaj in Ivan. Dobro pomni!
 Jaz storil sem prijateljsko dolžnost,
 In ti zdaj stori, kar se tebi zdi.
 Obvaruj Bog te! (Hoče oditi.)